

Цікаві часи

КУПИТИ

«Цікаві часи» — п'ятий роман із циклу «Ринсвінд» серії «Дискосвіт» Террі Пратчетта.

Протягом століть на Противажному континенті п'ять шляхетських родин намагаються вибороти собі владу в Імперії. Утім, розв'язати і завершити вирішальну війну випадає невідомому «Великому Чаррівникові», яким виявляється наш давній знайомий Ринсвінд. Разом із армією свого друга Коена Варвара, що складається з семи літніх чоловіків, вони воюватимуть проти зазомбованої та кількісно більшої армії імперії.

Та як довготривала війна вплине на героїв, і що ж врешті переможе: сила, розум чи щось інше?

Це місце, де боги граються з людськими життями, на дошці, яка водночас є і простою гральною дошкою, і цілим світом.

І завжди перемагає Фатум.

Фатум завжди перемагає. Більшість богів грає в кості, але фатум віддає перевагу шахам, і коли ви дізнаєтеся, що він увесь час грав двома ферзями, уже занадто пізно.

Фатум перемагає. Принаймні так стверджують. Що б не трапилося, кажуть: «Мабуть, це був Фатум».

Боги можуть набувати будь-якої форми, однак не здатні змінити одну річ — свої очі, які показують їхню природу. Очі Фатума навряд чи можна назвати очима — це радше темні діри, спрямовані в нескінченність, усіяну зірками або, можливо, дечим іншим.

Він підморгнув, посміхнувся іншим гравцям самовдоволеною посмішкою — так переможці роблять за мить перед тим, як стати переможцями, і сказав:

— Я засуджую Первосвященника Зеленої Мантії в бібліотеці двобічною сокирою.

І переміг.

Він осяйно посміхнувся.

— Гра стає нецікавою, коли виграє один і той самий, — пробурчав крізь ікла крокодилобог Оффлер.

— Схоже, сьогодні я сприяю сам собі, — сказав Фатум. — Хочете зіграти в ще щось?

Боги знизали плечима.

— У Божевільних Королів? — люб'язно поцікавився Фатум. — Чи, може, у Нещасливих Коханців?

— Гадаю, ми загубили правила цієї гри, — відказав Сліпий Іо, верховний бог.

— Як щодо Моряків у Кораблетроці?

— Ти завжди в неї виграєш, — сказав Іо.

— Повені та Посухи? — запитав Фатум. — Вона доволі легка.

На ігровий стіл впала чиясь тінь. Боги підняли очі.

— Ага, — сказав Фатум.

— Почнімо гру, — сказала Пані.

Стосовно божественного статусу новоприбулої завжди точилися суперечки. Безсумнівним було те, що поклоніння їй ні до чого не призводило й вона зазвичай з'являлася тільки там, де її найменше очікували, як-от зараз. І ті, які в неї вірили, рідко виживали. У кожен збудований для неї храм неодмінно потрапляла блискавка. Безпечніше було жонглювати сокирами, ідучи по канату, ніж промовляти її ім'я. Назвімо її офіціанткою в таверні «Останній шанс».

Її зазвичай називали Пані, і в неї були зелені очі; не такі зелені, як у людей, а смарагдово-зелені від краю до краю. Поговорювали, що це її улюблений колір.

— Ага, — повторив Фатум. — І в яку ж то гру? Вона сіла навпроти нього. Боги обмінялися косими поглядами. Усе ставало дедалі цікавішим. Адже ці двоє — давні вороги.

— Як щодо... — вона зробила паузу. — ...Могутніх імперій?

— О, я її ненавиджу, — мовив Оффлер, перервавши несподівану тишу. — Наприкінці всі помирають.

— Так, — сказав Фатум, — так і є, — він кивнув Пані й поцікавився голосом майже як у професійного гравця: — Тузи старші? Падіння Великих Домів? Долі Народів Висять на Волосині?

— Звичайно, — відповіла вона.

— О, чудово, - фатум махнув рукою над дошкою.

З'явився Дискосвіт.

— А де ми будемо грати? — запитав він.

— На Противажному континенті, — відповіла Пані. — Де вже багато століть п'ять шляхетських родин воюють одна з одною.

— Справді? І які це сім'ї? — поцікавився Іо.

Він рідко взаємодіяв з окремими людьми. Іо переважно опікувався громом та блискавками, тож, з його погляду, єдиною метою людства було промокнути або, у рідкісних випадках, перетворитися на вутлики.

— Хони, Суни, Тани, МакСвині та фани.

— Вони? Я й не знав, що вони шляхетні, — здивувався Іо.

— Усі вони надзвичайно багаті й зарізали або замучили до смерті мільйони людей лише заради своєї вигоди й почуття гідності, — сказала Пані.

Боги урочисто кивнули. Без сумніву, це була шляхетна поведінка. Вони би вчинили так само.

— МакСвині? — перепитав Оффлер.

— Дуже давня поважна родина, — сказав Фатум.

— О.

— І вони борються одне з одним за Імперію, — сказав Фатум. — Чудово. Ти за кого будеш?

Пані подивилася на історію, розкинуту навпроти них.

— Хони — найпотужніші. За час нашої розмови вони встигли захопити ще кілька міст, — сказала вона. — Бачу, їм судилося перемогти.

— Тож ти, звісно, обереш слабшу сім'ю.

Фатум знову махнув рукою. З'явилися фігурки й почали рухатися по дошці так, ніби вони були живими — адже так і було насправді.

— Але, — сказав він, — будемо грати без костей. Не вірю я твоїй грі. Кидаєш їх туди, де я не бачу. Ми гратимемо сталлю, тактикою, політикою та війною.

Пані кивнула.

Фатум поглянув на свою суперницю.

— Твій хід, — сказав він.

— Я вже походила, — усміхнулася вона.

Він поглянув униз.

— Але я не бачу твоїх фігур.

— Вони ще не на дошці, — відповіла вона.

Пані розкрила руку.

На її долоні було щось чорно-жовте. Вона дмухнула на нього, і воно розправило крила.

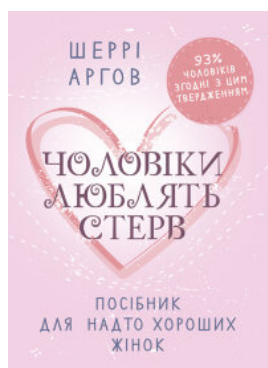
Це був метелик. Фатум завжди перемагає...

Принаймні коли люди дотримуються правил.

Рекомендована література

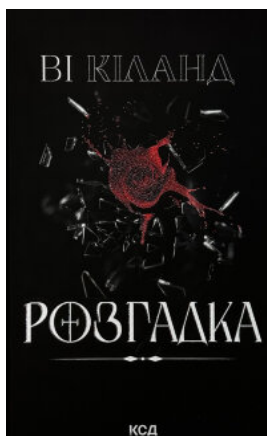
Повен неба капелюх

Чоловіки люблять стерв

Схованка. Книга 2

Розгадка

Великодня класика

Сутінки. Книга 4

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ